

VI KEELANDOVÁ

*Medzi láskou a nenávisťou
je veľmi tenká hranica*

NEMALI BY SME

IKAR

VI KEELANDOVÁ
NEMALI
BY SME

Preložila Ivana Hostová

Vi Keeland
WE SHOULDN'T

Copyright © 2019 by Vi Keeland
Translation © 2020 by Ivana Hostová
Cover design © 2020 by Emil Křížka
Cover model: Lucas Bloms
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7255-2

*Hovorí sa, že medzi láskou a nenávisťou
je veľmi tenká hranica...
... ale balansovať nad priepasťou je niekedy
také zábavné!*

Prvá kapitola

BENNETT

„Čo to tam, dopekla, robí?“

Keď naskočila zelená, neprešiel som cez priechod, ale pokračoval v behu na mieste. Výjav, ktorý sa mi naskytol, ma natoľko fascinoval, že som nechcel prísť o pointu. Parkoval som pred prácou a nad autom sa mi skláňala kučeravá blondínka s božskými nohami. Zjavne sa jej vlasy zamotali do stierača.

Ale prečo? Nemal som ani potuchy. Očividne ju to však poriadne nahnevalo a celá situácia pôsobila natoľko komicky, že som bol zvedavý, ako sa to skončí. Zostal som na mieste a z diaľky pozoroval blondínkino počínanie.

Pofukovalo, ako je to v oblasti Sanfranciského zálivu na dennom poriadku. Poryv vetra jej pri zápase s autom rozstrapatil dlhé vlasy. To ju zjavne naštvalo ešte väčšmi. Zúfalo lomcovala vlasmi, ale prameň zamotaný do stierača bol natoľko hrubý, že ho nie a nie vyslobodiť. Namiesto toho, aby vlasy jemne uvoľnila, potiahla silnejšie, pritom sa narovнала a kmásala ich oboma rukami.

A pomohlo. Podarilo sa... Spolu so stieračom, ktorý sa jej teraz hompáľal v účese. Čosi hovorila, zrejme

spustila tirádu nadávok. Naposledy sa zbytočne pokúsila rozmotať spletenec. Ľudia, ktorí prešli na druhú stranu, sa k nej približovali a blondínka si odrazu uvedomila, že by si ju mohol niekto všimnúť.

Namiesto toho, aby som sa naštvával, že mi táto bláznivá ženská poškodila novučičké, len týždňové audi, neubránil som sa smiechu, keď sa obzrela okolo seba a nenápadne schovala stierač pod pršiplášť. Uhladila si vlasy, stiahla opasok a vyzeralo to, že odchádza, akoby sa nič nestalo.

Že by koniec divadla? Žena si však svoju bezohľadnosť rozmyslela. *Aspoň budila ten dojem.* Vrátila sa k autu, čosi vylovila z vrečka, založila to pod funkčný stierač, až potom sa zvrtila na odchod.

Len čo znova naskočila zelená, prešiel som cez priechod a pribehol k autu, celkom zvedavý, aký odkaz mi nechala. Zrejme bola k stieraču pripútaná dlhšie a lístok napísala predtým, ako som ju zbadal, lebo kým som ju pozoroval, pero v ruke nedržala.

Vytiahol som lístoček spod stierača a otočil ho. Kdeže ospravedlnenie. Drzá blondína mi nechala pokutu za parkovanie.

To je teda ráno. Auto poškodené, v posilňovni pri práci netečie teplá voda a jeden z výťahov zas nefunguje. Ranný nával sa natlačil do jedinej funkčnej kabíny ako sardinky do konzervy. Pozrel som sa na hodinky. *Doriti.* Míting s Jonasom sa začal pred piatimi minútami.

A sprostý výťah zastavoval na každom poschodí.

Siedme, pod mojou kanceláriou, dvere sa otvorili.

„S dovolením,“ ozval sa za mnou ženský hlas.

Ustúpil som, aby som pustil ľudí von, a vtedy som si ju všimol. Prešla okolo mňa, voňala dobre, ako opaľovací krém. Díval som sa za ňou. Keď sa dvere výťahu začali zatvárať, otočila sa a pohľady sa nám na zlomok sekundy stretli.

Usmievali sa na mňa nádherné modré oči.

Opäťoval som jej úsmev, ten mi však zamrzol, keď som sa lepšie prizrel jej tvári a *vlasom* – presne vo chvíli, keď sa dvere zavreli.

No dopekla. Ženská, ktorá mi odlomila stierač.

Dáme, ktorá stála pri riadiacom paneli výťahu, som naznačoval, aby stlačila gombík a otvorila dvere, ale kým vôbec pochopila, že sa rozprávam s ňou, výťah sa pohol.

Skvelé. Prosto skvelé. Ale celkom v súlade so začiatkom tohto dňa.

Na stretnutie s Jonasom som meškal takmer desať minút.

„Prepáč, že idem neskoro. Hrozné ráno.“

„Nič sa nedeje. S týmto sťahovaním tu máme takisto veselo.“

Sadol som si na jednu zo stoličiek pre návštevníkov oproti šéfovi a zhlboka si vzdychol.

„Ako na tieto zmeny reaguje tvoj tím?“ opýtal sa.

„Podľa očakávania. Bol by som radšej, keby som mohol všetkým povedať, že neprídu o prácu.“

„Zatiaľ nikoho neprepúšťame.“

„Bez toho *zatiaľ* by to znelo lepšie.“

Jonas sa oprel o stoličku a vzdychol. „Chápem, že to nie je jednoduché. Ale táto fúzia spoločnosti v konečnom dôsledku prospeje. Wren je síce menší hráč, ale s pomerne slušným portfóliom klientov.“

Pred dvoma týždňami sa spoločnosť, pre ktorú pracujem od konca vysokej školy, zlúčila s inou reklamnou agentúrou. Odvtedy sú všetci ako na ihlách, nikto z nás nevie, aký dosah bude mať akvizícia firmy Wren Media na naše postavenie vo Foster Burnett. Posledné dva týždne každé dopoludnie upokojujem svoj tím, hoci nemám ani najmenšej potuchy, ako bude zlučovanie týchto dvoch veľkých reklamných firiem vyzeráť.

Naša spoločnosť je väčšia, toto ľuďom stále opakujem. Dnes prebiehalo fyzické zlučovanie v sanfranciských priestoroch, kde pracujem ja. Ľudia naložení škatuľami sa nám nasťahujú do kancelárií a my sa na nich máme milo usmievať a vítať ich s otvorenou náručou. Doriti, to vôbec nie je jednoduché. Najmä preto, lebo o pozíciu by som mohol prísť aj ja. Spoločnosť nepotrebuje dvoch kreatívnych riaditeľov a Wren má vlastný marketingový tím, ktorý sa práve teraz sťahuje k nám.

Jonas ma síce ubezpečoval, že moje miesto v spoločnosti je pevné, nikomu z nás však nepovedal, že ho nepresunú. Priestory v Dallase sú väčšie a povráva sa, že sa plánujú viaceré presuny.

Ja som sa však rozhodne neplánoval nikam presúvať.

„A čo tá ženská, ktorú mám vyštváť? Pýtal som sa na ňu. Jim Falcon pár rokov pracoval pre Wren. Vraj je to už dáma pred dôchodkom. Nerád by som rozplakal nejakú modrovlasú starenku.“

Jonas sa zachmúril. „Pred dôchodkom? Annalise?“

„Podľa Jima vraj niekedy používa chodúľku – pre problémy s kolenami či také voľačo. Musel som dať rozšíriť uličky medzi stolmi, aby tadiaľ mohla prechádzať. Odmietam sa však cítiť previnilo za to, že s ňou vytriem podlahu len preto, lebo je staršia a má zdravot-

né problémy. Pokojne ju vykopnem do Texasu, ak na to príde.“

„Bennett... Jim sa asi pomýlil. Annalise nepoužíva chodúľku.“

Potriasol som hlavou „Strieľaš si zo mňa? To mi ani nehovor. Musel som podplatiť údržbárov škótskou whisky, aby prišli tú uličku upraviť načas.“

Tentoraz potriasol hlavou Jonas. „Annalise nie je...“ Zasekol sa v polovici vety a pozrel sa mi ponad hlavu k dverám. „Výborné načasovanie. Tu je. Nech sa páči, Annalise. Zoznám sa s Bennettom Foxom.“

Otočil som sa na stoličke, aby som si premeral svoju súperku – starú babizňu, ktorú som mal zničiť –, a takmer som spadol na zem. Rýchlo som sa obrátil späť na Jonasa.

„Toto je kto?“

„Toto je Annalise O’Neilová, tvoj náprotivok od Wrena. Jim Falcon si ju zrejme pomýlil s niekým iným.“

Otočil som sa k žene, ktorá mi kráčala v ústrety. Annalise O’Neilová rozhodne nebola starena, ktorú som si predstavoval. *Ani zďaleka*. Mala čosi vyše dvadsaťpäť, ak nie menej. A bola krásna – neveriteľne krásna. Bohovsky dlhé opálené nohy, krivky, pre ktoré by chlap skočil z mosta, divoká hriva zvlnených blond’avých vlasov, modelkovská tvárička. Telo mi bez varovania zareagovalo. Stvradol som ako skala a to sa mi nestalo už mesiac – odkedy sa šírili správy o fúzii. Testosterón mi vystrel plecيا a zdvihol bradu. Keby som bol moriak, naširoko by som rozprestrel pestrofarebný chvost.

Moja rivalka je sexi samica.

Pokrútil som hlavou a rozosmial sa. Jim Falcon sa nepomýlil. Ten idiot si zo mňa vystrelil. Chytrák. Malo

mi to napadnúť. Určite sa išiel potrhať od smiechu, keď údržbári rozoberali a znova montovali stoly, aby vytvorili dostatok miesta pre chodúľku.

To je magor. Aj keď musím uznať, že to bolo vtipné. Dostal ma.

Ale nie preto som sa usmieval od ucha k uchu.

Veru nie. Ani trochu.

Začínalo to byť zaujímavé a nijako to nesúviselo s tým, že by som mal nakopať do zadku ženu, ktorá nemala najmenší problém s chôdzou.

Moja súperka, Annalise O'Neilová, táto nádherná žena, ktorá stála predom mnou v kancelárii môjho šéfa, žena, s ktorou som mal najbližšie mesiace súperiť...

... bola tá istá blondína, ktorá mi ráno odtrhla z auta stierač a mala tú drzosť nechať mi namiesto neho pokutu za parkovanie, a tá istá žena, ktorá sa na mňa usmievala vo výťahu.

„Teší ma, Annalise.“ Postavil som sa a s kývnutím hlavy som si narovnal kravatu. „Bennett Fox.“

„Rada vás spoznávam.“

„Kdeže, potešenie je na mojej strane.“

Druhá kapitola

ANNALISE

To sa dalo čakať. Bol to ten príťažlivý chlap, ktorého som stretla vo výťahu. Zdalo sa mi, že to vtedy medzi nami zaiskrilo.

Bennett Fox sa uškŕňal, akoby ho už dávno vymenovali za môjho šéfa. Podal mi ruku: „Vitajte vo Foster Burnett.“

Och. Nielenže vyzeral dobre, ale bol si toho aj vedomý. „Myslíte Foster, Burnett a Wren?“ Nenápadnú poznámku o tom, že toto je teraz naše *spoločné* pracovisko, som zjemnila úsmevom. V tej chvíli som bola rodičom nesmierne vďačná za to, že ma nútili nosiť strojček až takmer do šestnástich.

„Samozrejme.“ Môj nový nepriateľ sa usmial práve tak žiarivo ako ja. Ani jeho rodičia zjavne nešetrili peniazmi na zubára.

Bennett Fox bol aj vysoký. Raz som kdesi čítala, že priemerná výška muža v Spojených štátoch je stosedemdesiatšesť centimetrov a len menej než pätnásť percent mužov presiahne stoosemdesiattri centimetrov. Vyše šesťdesiatosem percent výkonných riaditeľov v rebríčku Fortune 500, zahŕňajúcom päťsto najväčších korporácií v USA, však meria ešte viac. Podvedo-

me spájame veľkosť s mocou – a to nielen pokiaľ ide o svaly.

Andrew meral takmer stodeväťdesiat centimetrov. Tento chlapík bol na tom zrejme podobne.

Bennett odsunul od stola stoličku vedľa seba: „Nech sa páči, posad' sa.“

Vysoký a galantný. Už teraz som ho nenávidela.

V priebehu dvadsaťminútového motivačného monológu, ktorým nás Jonas Stern presviedčal, že nesúperíme o rovnakú pozíciu, ale sme tým, ktorý vedie najväčšiu reklamnú agentúru v Spojených štátoch, som si Bennetta Foxa nenápadne obzrela.

Topánky: rozhodne drahé. Konzervatívne, oxfordky s moderným lemom. Asi Ferragamo. *Hm, veľké chodidlá.*

Oblek: tmavej námorníckej modrej farby, šitý na mieru jeho vysokej postave. Široké plecia. Nenápadný náznak toho, že má peniaze, ale nepotrebuje to dávať ostentatívne najavo.

Dlhú nohu si ležérne oprel o koleno, akoby sme sa bavili o počasí a nie o tom, že to, na čom pracujeme dvanásť hodín denne šesť dní v týždni, je zrazu neisté.

V jednom okamihu povedal Jonas čosi, s čím sme obaja súhlasili, pozreli sme sa pritom na seba a prikývli. Vďaka tomu som si mohla lepšie všimnúť jeho príťažlivú tvár. Silná sánka, seabedome rovný, dokonalý nos – typ, ktorý sa dedí z generácie na generáciu ako čosi omnoho lepšie a užitočnejšie než financie. Dych mi však naozaj vyrazili jeho oči: tmavozelené, prenikavé, žiarivé na pozadí hladkej, opálenej pokožky. Teraz nimi spočíval priamo na mne.

Odvrátila som zrak a opäť sa sústredila na Jonasa: „Čo sa teda stane v závere deväťdesiatdňovej inte-

grácie? Bude mať západné pobrežie *dvoch* kreatívnych riaditeľov?“

Jonas sa pozrel na mňa, potom na Bennetta a vzdychol si: „Nie. Ale nikto nepríde o prácu. Práve som sa o tom bavil s Bennettom. Rob Gatts oznámil, že o pár mesiacov odchádza do dôchodku, čím sa uvoľní pozícia pre kreatívneho riaditeľa.“

Netušila som, čo to znamená. Bennett však áno.

„Jedného z nás teda upracete do Dallasu, aby nahradil Roba na juhozápade?“ opýtal sa.

Z Jonasovej tváre sa dalo vyčítať, že Bennetta by sťahovanie do Dallasu ani trochu nepotešilo: „Áno.“

Všetci traja sme zmĺkli. Predstava, že by som sa musela presunúť do Texasu, ma však vytrhla zo zamyslenia.

„Kto o tom rozhodne?“ zaujímala som sa. „Keďže si s Bennettom pracoval...“

Jonas pokrútil hlavou a mávol rukou: „O takýchto veciach – keď ide o zlučovanie dvoch seniorských manažerských pozícií – rozhoduje rada, tá dozrie na celý proces a bude mať aj posledné slovo.“

Bennetta to zmiatlo rovnako ako mňa. „Ale členovia rady s nami neprichádzajú do každodenného kontaktu.“

„To nie. Vymysleli však spôsob, ako dospieť k rozhodnutiu.“

„A to?“

„Zavážia tri prezentácie s klientmi. Obaja navrhnete vlastné kampane a predstavíte ich. Klienti si z nich vyberú tie, ktoré sa im najviac zapáčia.“

Bennett prvýkrát vyzeral znepokojene. Dlhými prstami si prehrabol vlasy a predklonil sa. Bolo vidno, že ho to poriadne zneistilo.

„To nemyslíš vážne. Po vyše desiatich rokoch má moja pozícia závisieť od niekoľkých prezentácií? Tejto spoločnosti som zohnal klientov za pol miliardy.“

„Je mi to ľúto, Bennett. Naozaj. No to, že zamestnanci Wrena dostanú férovú šancu na pozície, ktoré sa pre duplicitu zrušia, bola jedna z podmienok fúzie. Pani Wrenová takmer nepodpísala zmluvu – odmietala predať manželovu spoločnosť v prípade, že by pre zlučovanie mali byť prepustení všetci kvalitní zamestnanci Wrena.“

Pousmiala som sa. Pán Wren sa staral o svojich ľudí aj po smrti.

„Ja výzvu beriem.“ Pozrela som sa na očividne našťavaného Bennetta. „Nech vyhrá tá lepšia.“

Zamračil sa. „Myslíš *ten lepši*.“

Sedeli sme ešte asi hodinu, prechádzali klientov a debatovali o tom, ktorých presunieme, aby sme sa mohli sústrediť na zlučovanie tímov a na prezentácie, ktoré rozhodnú o našom osude.

Keď sme sa dostali k vinohradu Bianchi, Bennett povedal: „Tento je o dva dni. Vezmem to.“

O tohto klienta súperili ďalšie dve agentúry. A, dopekla, práve ja som navrhla, aby rozhodli konkurenčné prezentácie, nech dostanú najlepšiu reklamu. Netušila som však, že jednou z firiem, ktoré sa o kampaň uchádzajú, je práve Foster Burnett. Prirodzene, fúzia všetko mení. V žiadnom prípade nedopustím, aby si nový manažment myslel, že stratím nášho klienta.

„Podľa mňa nie je nevyhnutné, aby sme prezentovali obaja. Bianchi je mojím klientom už roky. Vlastne práve preto, aké mám s nimi vzťahy, som im navrhla, aby...“

V tej chvíli ma ten kretén prerušil: „Pani Bianchio-
vú moje nápady veľmi zaujali. Som si istý, že si jeden
z nich vyberie.“

Bože, tento chlap je ale arogantný. „Nepochybujem, že
tvoje nápady sú výborné. Chcela som však povedať,
že mám s klientom vzťah, preto je viac než isté, že
bude spolupracovať výhradne so mnou, ak to navrh-
nem, lebo...“

Znova mi skočil do reči: „Ak si si taká istá, prečo
nenecháš zákazníka, aby sa rozhodol sám? Tuším sú
tvoje obavy z konkurencie väčšie než istota vzťahu
s klientom.“ Bennett sa obrátil na Jonasa: „Klient by
mal vidieť návrhy nás oboch.“

„Tak dobre. Fajn,“ ozval sa Jonas. „Teraz sme jedna
spoločnosť. Bol by som radšej, keby sme pripravili jed-
nu spoločnú prezentáciu pred vlastným klientom, keď-
že však na tom obaja už pracujete, nič sa nestane, ak
projekty predstavíte každý zvlášť. Ak sa dokážete zjed-
notiť pre spoločnú firmu, môžeme nechať zákazníka
rozhodnúť.“

Bennettovou tvárou preletel otravný úsmev. „Ja
s tým nemám problém. Na rozdiel od niektorých ne-
mám strach z konkurencie.“

„Ale my už nie sme súper. Asi ešte chvíľu potrvá,
kým si na tú myšlienku zvykneš.“ Vzdychna som si a len
tak pre seba som dodala: „To by sa musela prevrtať cez
hrubú vrstvu gélu na vlasy, čo?“

Bennett si prehrabol hustú hrivu. „Takže si si všimla
moje skvelé vlasy, hm?“

Prevrátila som oči.

Jonas pokrútil hlavou: „Len pokoj, vy dvaja. Mám
dojem, že to nebude také jednoduché. Je mi ľúto, že

vám toto musím robiť.“ Obrátil sa na Bennetta: „Pracujeme spolu už dlho. Viem, že to bolí. Ale si profesionál a verím, že sa budeš snažiť, ako najlepšie vieš, aby si sa ponad to preniesol.“ Potom sa otočil ku mne: „Síce sme sa len pred chvíľou zoznámili, Annalise, ale doteraz som aj o tebe počul len to najlepšie.“

Potom Jonas Bennetta požiadal, aby pre mňa našiel pracovňu, kde by som sa dočasne mohla zložiť. Zjavne sa ľudia ešte stále presúvali a moja kancelária ešte nebola pripravená – moja do tej miery, do akej môžem za týchto okolností čokoľvek považovať v tejto pobočke za svoje. Potom som s Jonasom až do popoludnia preberala časť svojich klientov.

Keď sme skončili, odprevadil ma do Bennettovej pracovne. Bola rozhodne krajšia než kancelárie u Wrena. Elegantná a moderná, nehovoriac o tom, že aj dvakrát väčšia než moja stará pracovňa. Práve telefonoval, keď sme vošli, ale pokynul nám, aby sme vstúpili.

„V poriadku. Čo v piatok okolo tretej?“ Bennett sa na mňa pozrel, ale pokračoval v telefonáte.

Kým sme čakali, Jonasovi zazvonil mobil. Ospravedlnil sa a vyšiel von. Vrátil sa vo chvíli, keď Bennett zložil.

„Musím ísť hore na míting,“ oznámil Jonas. „Našiel si niekde stôl pre Annalise?“

„Zohnal som jej výborné miesto.“

Bennettova odpoveď vyznela jemne sarkasticky, možno sa mi to len zdalo, nepoznala som ho a Jonas na tom zjavne nevidel nič čudné.

„Výborne. Obaja ste mali náročný deň, veľa podnetov na spracovanie. Netvrďte v práci do večera.“

„Ďakujem, Jonas,“ odpovedala som mu. „Pekný večer.“

Pozerala som sa za ním. Potom som sa obrátila na Bennetta. Obaja sme navidomoči čakali, kým prehovorí ten druhý.

„Takže... celá táto situácia je trápna,“ prerušila som napokon mlčanie ja.

Bennett vstal od stola. „Jonas má pravdu. Bol to dlhý deň. Poď, ukážem ti, kde som ti pripravil stôl. Dnes pre zmenu pôjdem z práce skoro.“

„Výborne, ďakujem.“

Kráčala som za ním po dlhej chodbe, kým sme neprišli k zatvoreným dverám. Visela na nich tabuľka, do ktorej sa vkladá menovka, tá tam však chýbala.

Bennett na ňu ukázal: „Zastavím sa potom dole v nákupnom oddelení a poviem im, aby ti objednali novú menovku.“

To bolo od neho milé. Možno to medzi nami napokon nebude až také trápne.

„Ďakujem.“

S úsmevom otvoril dvere a ustúpil, aby som mohla vojsť prvá. „Nemáš za čo. Nech sa páči. Tvoj druhý domov.“

Vstúpila som vo chvíli, keď Bennett zažal.

Čo to má, dopekla, znamenať?

V miestnosti bol skladací stôl so stoličkou, rozhodne to však nebola kancelária. Prinajlepšom by sa dalo hovoriť o sklade – a dokonca ani nie o peknom sklade s pochrómovanými policami na kancelárske potreby. Bol to *skladík* pre upratovačky, smrdelo to tu po chlóre a plesnivej handre, čo zjavne súviselo s vedrom a mokrým mopom vedľa môjho nového stola.

Obrátila som sa na Bennetta: „Tu mám akože pracovať? V týchto podmienkach?“

Pobavene sa na mňa pozrel. „Ach, máš pravdu, celkom by som bol zabudol. Budeš potrebovať aj nejaký papier.“

Zamračila som sa. *Robí si zo mňa dobrý deň?*

Zalovil vo vrecku, podišiel ku skladaciemu stolíku a doprostred položil akýsi papier. Pobral sa von, no keď popri mne prechádzal, zastal a žmurkol.

„Tak pekný večer. Ja si idem dať opraviť auto.“

Tresol za sebou dverami. Zostala som stáť ako obarená. Závan, ktorý vyvolalo zabuchnutie dverí, zdvihol lístok zo stola. Papierik chvíľu poletoval, potom mi dopadol k nohám.

Najprv som si vôbec neuvedomila, na čo sa pozerám.

Žmúrila som na lístok, niečo bolo na ňom napísané.

Nechal mi odkaz? Zohla som sa a zdvihla ho, aby som sa mu lepšie prizrela.

O čo mu ide?

Na lístku, ktorý mi Bennett nechal, nebol odkaz. Bola to pokuta za parkovanie.

Moja pokuta za parkovanie.

Tá istá sprostá pokuta, ktorú som dnes ráno nechala komusi za stieračom.